

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: G. S.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a Krajský živnostenský úřad**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem v Děčíně, Řetězová 2, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2014, č.j. 1977/SČaKŽU/2014-3, JID: 96537/2014/KUUK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a Krajský živnostenský úřad, ze dne 7.7.2014, č.j. 1977/SČaKŽU/2014-3, JID: 96537/2014/KUUK, a rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkové, ze dne 23.4.2014, č.j. MULNCJ 8116/2014, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2014, č.j. 1977/SČaKŽU/2014-3, JID: 96537/2014/KUUK, jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Městského úřadu Louny (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23.4.2014, č.j. MULNCJ 8116/2014, tak, že výrok 1) zní tak, že žalobce je

vinen ze spáchání přestupku podle ust. § 76a odst. 3 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 11.8.2013 ve 23.45 hodin v Žatci, v baru Campanula, jako držitel zbrojního průkazu uložil svoji služební zbraň zn. Taurus 38 SP, v.č. „X“, včetně nábojů do trezoru v herně, který je umístěn v samostatné místnosti, čímž neměl zbraň a střelivo pod neustálou kontrolou tak, jak ukládá ust. § 58 zákona o zbraních. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2000,-Kč a náklady řízení ve výši 1000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně spatřoval přestupek ve dvou samostatných skutcích. První skutek spočíval v tom, že se žalobce nacházel ve zmíněné herně v civilním tričku a služebních černých kalhotách. Tato kvalifikace však neodpovídá porušení ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zbraních. Sankce pak byla udělena dohromady za oba skutky. Žalobce nastoupil dne 11.8.2013 v 19.00 hod. směnu strážníka jako pěší hlídka a směna měla trvat do 7.00 hodin dalšího dne. Podle čl. 4.1 pracovního řádu Městské policie Žatec je zaměstnavatel povinen zaměstnanci nejdéle po 4,5 hodinách nepřetržité práce při práci v nepřetržitém režimu, při směně přesahující 10,5 hodiny a při noční směně 60 minut přestávky na jídlo a oddech. V době, kdy žalobce pobýval v herně, čerpal legální přestávku v práci. Žalobce považoval za správné (když jinak nebyla tato situace zaměstnavatelem upravena) svléknout si v herně služební tričko a mít na sobě tričko civilní. Postupoval v dobré víře, že jedná správně. Správní orgán I. stupně v daném případě neprovedl v tomto směru vůbec žádné dokazování ohledně existence či neexistence interního předpisu upravujícího přestávky v práci. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v podstatě prvním skutkem nezabývá a soustřeďuje se pouze na skutek další, přičemž věc posoudil stejně, jako správní orgán I. stupně. Ke druhému skutku žalobce uvedl, že jako držitel zbrojního průkazu dal svojí služební zbraň včetně nábojů po domluvě s obsluhou baru D. W. do trezoru v herně, který je umístěn v samostatné místnosti, čímž zbraň a střelivo neměl mít dle žalovaného pod neustálou kontrolou. Avšak dle jeho názoru ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zbraních na toto jednání nedopadá, neboť správní orgány považovaly uložení zbraně za její nošení. Obžalovaný však zbraň uschoval v trezoru herny ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 zákona o zbraních. Jinou otázkou je, zda měl žalobce právo v dané situaci zbraň uložit a pokud ano, jakým způsobem. Město Žatec ani Městská policie Žatec dosud nevydala žádný předpis, jak nakládat se služební zbraní v době čerpání přestávek v práci na jídlo a oddech.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný řádně posoudil faktickou situaci, když považoval uložení zbraně za její nošení. Odkázal na Směrnici pro výkon služby strážníků Městské policie Žatec, která v bodu 2 stanoví podmínky pro nástup do služby a předávku služby a následně v bodu 3 pak zásady výkonu služby. Z ní vyplývá, že každý strážník Městské policie Žatec se musí před ukončením služby, což zahrnuje i přestávku v práci na jídlo a oddech, vrátit na služebnu nejdéle 15 minut před ukončením služby a nejpozději 5 minut před ukončením pracovní doby předat zbraň, střelivo a radiostanice veliteli odstupující směny. Dále poukázal na Pracovní řád Města Žatec – Městské policie Žatec, a to body 4.1 a 4.2. Z tohoto dovodil, že strážník sice má nárok na 60 minut přestávky na jídlo a oddech, ale pouze poté, co odevzdá na služebně svou služební zbraň. Z logiky věci dále vyplývá, že pokud se hodlá strážník v době přestávky v práci občerstvit v restauračním zařízení, musí být převlečen do civilního oblečení. Předmětem odvolacího řízení však nebyla skutečnost, zda byli strážníci ve služebním nebo civilním oblečení, neboť takové jednání

nenaplnuje žádnou ze skutkových podstat přestupků podle zákona o zbraních, ale pro porušení povinnosti zakotvené v ustanovení § 58 odst. 2 zákona o zbraních, kdy svou nošenou služební zbraň neměl pod neustálou kontrolou, neboť tato zbraň byla uložena v baru, v trezoru na číselný kód, ke kterému měla přístup obsluha baru a tato také číselný kód znala, neboť jak vyplynulo z výpovědi samotného žalobce, musela jít obsluha herny tento trezor otevřít, když ředitel městské policie a jeho zástupce požadovali po žalobci vydání předmětné zbraně. Žalobce jako držitel zbrojního průkazu musel své povinnosti stanovené zákonem znát a jejich nedodržením se dopustil předmětného přestupku.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), ve znění pozdějších předpisů, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi stranami je sporné, zda skutkem tak, jak byl zjištěn v průběhu správního řízení a jak ho popsal žalovaný ve výroku svého rozhodnutí, byl spáchán přestupek podle § 76a odst. 3 zákona o zbraních prostřednictvím porušení ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zbraních. Soud ponechává stranou, že na str. 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce porušil povinnosti uvedené v § 58 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť se jedná o zjevnou chybu v psaní, která nerozbíjí celkovou koncepci odůvodnění rozhodnutí.

Podle § 58 odst. 1 zákona o zbraních nošené nebo přepravované držené zbraně kategorie A, B anebo C nebo střelivo do nich musí být pod neustálou kontrolou držitele zbrojního průkazu nebo držitele zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, který přepravu realizuje. Nošené nebo přepravované zbraně kategorie D a střelivo do těchto zbraní musí být pod neustálou kontrolou jejich oprávněného držitele.

Podle § 58 odst. 2 zákona o zbraních držené zbraně kategorie A, B nebo C uschované, uložené nebo uskladněné (dále jen "přechovávané zbraně") v počtu do 10 kusů nebo střelivo v počtu do 10 000 nábojů se zabezpečují uložením do uzamykatelné ocelové schránky nebo uzamykatelné ocelové skříně nebo zvláštního uzamčeného zařízení, pokud tato schránka, skříň nebo toto zařízení splňují technické požadavky stanovené prováděcím právním

předpisem. Ustanovení tohoto odstavce se nevztahuje na přechovávané zbraně kategorie B nebo C v počtu do 2 kusů nebo střelivo v počtu do 500 nábojů, které je však držitel těchto zbraní a střeliva povinen vhodně zabezpečit proti zneužití, ztrátě a odcizení.

Podle § 2 odst. 2 písm. b) se pro účely zákona o zbraních rozumí nošením zbraně nebo střeliva mít zbraň nebo střelivo u sebe, s výjimkou případů uvedených v písmenu a).

Podle § 76a odst. 3 zákona o zbraních držitel zbrojního průkazu skupiny A až E, držitel zbrojního průvodního listu pro tranzit zbraně nebo střeliva, držitel evropského zbrojního pasu, zbrojář nebo osoba uvedená v § 40 odst. 2 se dopustí přestupku tím, že nezabezpečí zbraň kategorie A, B anebo C nebo střelivo do této zbraně podle § 58.

Podle doktríny cílem zákonné úpravy institutu zabezpečení zbraní a střeliva, která je upravena ustanovením § 58 zákona o zbraních, bylo uložit obecně povinnost všem, kdo budou vlastnit zbraně a střelivo, aby je zabezpečili proti ztrátě, odcizení a zneužití. Povinnosti uvedené v ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zbraních v praxi znamenají, že majitel zbraně nesmí ponechat zbraň a střelivo ani na okamžik bez dozoru, a vytvořit tak podmínky pro jejich odcizení, ztrátu nebo zneužití. Jedná se o velice přísné opatření, jehož porušení patří mezi závažná porušení tohoto zákona. Současně z tohoto ustanovení vyplývá, že je vyloučen zásilkový prodej zbraní a jejich součástí, který byl dříve možný (např. u řady loveckých pušek bylo možné objednat jiný typ hlavní, např. vedle brokových též kulobrok nebo kulovou kozlici, jinou ráži hlavně, např. u pušek zn. Blaser apod.). Ustanovení také vylučuje přepravu zbraní poštou a při doslovném výkladu by znemožňovalo také leteckou přepravu zbraní, neboť bezpečnostní předpisy leteckých společností a letišť vylučují možnost vzít zbraň na palubu jako spoluzavazadlo (viz Teryngel, J., Kreml, A.: Zákon č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu. Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2010, komentář k § 58).

Za daného skutkového stavu byl správní orgán povinen si položit otázku, zda šlo v daném případě o nošenou či přepravovanou zbraň ke které se váží povinnosti zakotvené v ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zbraních. O přepravovanou zbraň zcela zřejmě nešlo, neboť žalobce zbraň nepřimístoval z jednoho místa do jiného. Přeprava zde nebyla cílem. Nošenou by zbraň žalobce byla ve smyslu zákonné definice jen v případě, že by ji žalobce měl u sebe, resp. ve svém dosahu. Žalobce však jednal tak, že zbraň dosud nošenou (vešel s ní do herny Campanula) uložil mimo svůj dosah. Uložením do trezoru tedy přestala být zbraň zbraní nošenou, ale jednalo se o zbraň uloženou. Stranou v tuto chvíli zůstává, zda žalobce uložil zbraň v souladu se zákonem. V rámci jednotného výkladu právního řádu je možno odkázat na ustálenou trestněprávní judikaturu vztahující se k pojmu mít věc na sobě či při sobě dle ustanovení § 205 odst. 1 písm. d) z.č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku [dříve § 247 odst. 1 písm. d) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona], ze které vyplývá, že je nutno, aby osoba měla věc u sebe nebo v bezprostřední blízkosti tak, aby pro ni byla snadno dosažitelná a použitelná (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7.11.2012, sp. zn. 7 Tdo 1254/2012, www.nsoud.cz).

Je zřejmé, že účelem povinnosti mít zbraň pod neustálou kontrolou po dobu jejího nošení či přepravy je snaha zamezit jejímu odcizení nebo ztrátě. Pokud je však zbraň uložena ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 zákona o zbraních, účel tohoto ustanovení se sice nemění, ale mění se povinnosti s tím spojené. Povinná osoba musí zbraň uložit do uzamykatelné ocelové schránky nebo uzamykatelné ocelové skříně nebo zvláštního uzamčeného zařízení, pokud tato schránka, skříně nebo toto zařízení splňují technické požadavky stanovené

nařízením vlády č. 338/2002 Sb., o technických požadavcích pro zabezpečení přechovávaných zbraní nebo střeliva a o podmínkách skladování, přechovávání a zacházení s černým loveckým prachem, bezdýmným prachem a zápalkami. Zákon o zbraních ve spojení s uvedeným nařízením vlády č. 338/2002 Sb. nestanoví nic o tom, kdo může mít přístup, např. klíče k zařízení, v němž jsou přechovávány (uloženy) zbraně, ale stanoví toliko technické požadavky jejich konstrukce.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že tím, že žalobce jako strážník městské policie v době přestávky v práci odložil svou služební zbraň s opaskem v baru Campanula do trezoru umístěného v samostatné místnosti, neporušil povinnosti stanovené v § 58 odst. 1 zákona o zbraních, neboť poté, co uložil svou zbraň do trezoru do samostatné uzamčené místnosti, neměl zbraň u sebe a nemohlo se tedy jednat o zbraň nošenou, k níž by byl vázán povinností neustálé kontroly držitele zbrojního průkazu. Ostatně to, že se v daném případě jednalo o uložení zbraně akceptoval i žalovaný, když ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce „...uložil svoji služební zbraň...“

Pokud žalovaný argumentoval v odůvodnění svého rozhodnutí tím, že k trezoru měla přístup obsluha baru hery, neboť znala číselný kód trezoru, směřuje tato argumentace spíše k jinému přestupku spočívajícímu v přenechání zbraně osobě, která k tomu není oprávněna podle § 76a odst. 4 písm. e) zákona o zbraních, kterým však žalobce vinný uznán nebyl.

Nelze vyloučit odpovědnost žalobce za porušení ustanovení § 58 odst. 2 zákona o zbraních či jiných právních předpisů, nemůže se však za v současné době zjištěného skutkového stavu jednat o porušení povinností zakotvených v ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zbraních.

Jak uvedl správně již žalovaný, tím, že byl žalobce ve služebních kalhotách a tričku neporušil žádné ustanovení zákona o zbraních a nebyl rovněž pro toto jednání uznán vinným. Pochybení správního orgánu I. stupně v tomto směru žalovaný napravil a žalobní námitky jsou v tomto směru nedůvodné.

Soud závěrem konstatuje, že správní orgán I. stupně a žalovaný nesprávně aplikovali ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zbraních a žalobce v rozporu se zákonem o zbraních uznaly vinným ze spáchání přestupku podle § 76a odst. 3 zákona o zbraních, čímž ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zatížili svá rozhodnutí nezákonností, a proto soud přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného a současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu II. stupně přistoupil soud i ke zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s.ř.s. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. soud ve výroku ad II. rozsudku přiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení ve výši soudního poplatku za podání žaloby v částce 3 000,- Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová